

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

ΕΥΔΟΚΙΜΟΥΝΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΟΛΛΑ ἐγράφησαν καὶ ἐρρέθησαν περὶ ἀνθρώπων τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην ποιούντων, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ προοδεῦσαι ἐν τῷ βίῳ. Πόλλοι ἐκατομμυριοῦχοι ἐτέθησαν ἐνώπιον τῶν νέων ὡς παράδειγμα πρὸς μίμνησιν, μετὰ τῆς θετικῆς διαβεβαιώσεως ὅτι καὶ οὗτοι δύνανται νὰ ὑψωθῶσιν ἐκ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀσήμεου θέσεως εἰς θέσιν ὀλβιότητος καὶ ὑπεροχῆς. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθαρρύνωμεν ἢ ἀποδειλιάσωμεν ὄντιναδὴ ποτε ἤθελε ζητήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχγη τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐσμέν βέβαιοι ὅτι ἄπειρος ἀποτυχία καὶ σύγχυσις προέρχεται ἐκ τοῦ ἔχειν μονομερεῖς ἰδέας περὶ τοῦ τί εἶναι καὶ τί πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἡ Εὐδοκίμῃσις.

Οἱ Εὐδοκίμοῦντες ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ συναχθέντος πλούτου, ἢ τῶν βαθμίδων τὰς ὁποίας ἀνέρχονται ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῃ, ἢ τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας ἀποκτῶσιν. Ὑπάρχουσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἐν πάσῃ σφαίρᾳ τοῦ βίου τοῦς ὁποίους ὁ κόσμος οὐδέποτε ἔγνω, οὐδὲ ἤκουσε περὶ αὐτῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἀνυψώθησαν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἵτινες εἰσὶν ἐν πάσῃ ἀληθεὶ σημασία τῆς λέξεως εὐδοκίμοῦντες ἄνθρωποι.

Τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάραξεν, ἐβάδισαν μετ' ἀκεραιότητος καὶ δικαιοσύνης· τὰ ἔργα τὰ ὁποία ἐδόθησαν αὐτοῖς, πιστῶς καὶ ἐντίμως ἐτέλεσαν· τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ παθήματα τοῦ βίου ἀνδρικῶς ἔφερον· τοὺς κινδύνους καὶ τὰς εὐχάνας τοὺς περιστοιχύντας ἡμᾶς εὐθύμως ἀντεμετώπισαν· εὐδιάθετοι ψυχαί, πράττοντες τὸ καθήκον αὐτῶν, ἔτι καὶ ὁπότεν τὸ καθήκον εἶναι κατ' αὐτῶν, τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ εὐδοκίμοῦντες ἄνθρωποι, πρὸς οὓς ὁ Κύριος τῆς ἀμπέλου θέλει εἶπαι, «Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ . . . εἰσελθε . . .»

Ὑπερβάλλουσα λάμψις καὶ ψευδοφανὴς τιμὴ ἐμβάλλουσι τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τις πλούσιος, καὶ ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Πολλάκις, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἢ ἀπόλαυσις αὐ-

τῇ ἐγένετο πρὸς ζημίαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων, χαρακτηρισθεῖσα διὰ γλισχρότητος καὶ τυραννίας, μετὰ σχεδὸν ὁλοσχεροῦς ἀπουσίας τῶν λεπτοτέρων αἰσθημάτων τῆς φιλάνθρωπίας καὶ εὐσεβείας.

Σταθμιζόμενοι ἐπὶ τῆς πλαστιγῆς τοῦ Ἱεροῦ, εὐρίσκονται στερούμενοι παντὸς διαρκοῦς καὶ στερεοῦ, τῆς εὐδοκίμησης αὐτῶν οὐδὲν ἕτερον οὐσης ἢ πομφόλυγος ἐκρηγνυμένης ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων.

ΔΙΗΓΗΜΑ

[ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 9].

Ἐνῷ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο ἐν τῷ μαγευτικῷ, τὸ ἄθωον ἀντικείμενον αὐτῆς ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας, καὶ ἀπῆρχετο τῆς οἰκίας, ὅταν ἤκουσε τὸν καλπασμὸν ἵππου ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ θεωρήσας γύρω, εἶδε τὸν ἴδιον κύριον τὸν ὁποῖον ἐζήτηι ἐρχόμενον διὰ τῆς πλατείας μετὰ ταχὺ βῆμα. Ὁ Δικ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ, καὶ ἐχάρη βλέπων αὐτὸν κύπτοντα ἀπέναντι τοῦ ἀριθ. —

Ἐπήδησε τοῦ ἵππου του, καὶ καθὼς ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδε τὸν Δικ, ὅστις ἔκυπτε καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του.

«Α! μικρὲ μου» εἶπε, «δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος ὅστις ἐκράτησες τὸν ἵππον μου εἰς τὸ Στράνδ ταύτην τὴν πρωτάν;»

«Ναὶ κύριε; καὶ μάλιστα ἦλθα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι μοῦ ἐδώσατε κίτρινον νόμισμα κατὰ λάθος μεταξὺ τῶν πεννῶν—μίαν δλόκληρον λίραν! Ἐπομένως σᾶς τὴν ἐπιστρέφω.» Καὶ ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του τὸ μικρὸν δέμα καὶ τὸ ἐδίδεν εἰς αὐτόν.

«Τί έννοεῖς παιδί μου;» εἶπεν ὁ Σίρ Τζών Τραλα-
βαύ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύριος. «Δέν ὑπῆρχε βεβαίως
χρυσός μεταξύ τῶν πεννῶν τὰς ὁποίας σοῦ ἔδωκα;»
καί ἐξεδίπλωσε τὸ χαρτίον.

Μειδίῳμα διῆλθε διὰ τῶν χειλέων του ἐξετάζοντος
τὸ περιεχόμενον· τότε ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὸν
Δίκ. «Καὶ λοιπὸν,» εἶπεν οὗτος, «ἔφερες ὀπίσω τὰ
χρήματα διότι ἐνόμισες ὅτι σοῦ ἔδωκα περισσότερα
τῶν ὧν ἐσκόπουν, καὶ ἀνεκάλυψες ποῦ κατοικῶ;»

«Σὰς ἡκουσα νὰ λέγητε εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ σὰς
στεύλουν πράγματα εἰς τὸν ἀριθ.—Πλατεῖα Γρόδεν-
νωρ, εἶπεν ὁ Δίκ, «καὶ ἐπομένως ἐνόμισα καλλίτερον
νὰ ἔλθω ἐδῶ.»

«Εἶσαι τίμιον καὶ καλὸν παιδίον,» εἶπεν ὁ Σίρ
Τζών «καὶ τοὶ δὲ ἑκαμὲς λάθος, ἐκλαβὼν στυλπνὸν
νέον φαργίνιον τὸ ὁποῖον μὲν ἐξῆλθε τοῦ νομισμα-
τοκοπέου ἀντὶ λίρας, ὅμως εἶναι τὸ αὐτὸ εἰς τὰ ὅμ-
ματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ἰδικά μου, ὥσαντι ἦτον
πράγματι τεμάχιον χρυσοῦ. Εἶδες ποτὲ λίραν;» ἠρώ-
τησεν.

«Ποτὲ, μόνον μίαν ἢ δύο φορές,» ἀπήντησεν ὁ Δίκ,
«καὶ ἦτον ὡς αὐτὸ» καὶ ἔδειξε τὸν στυλπνὸν κίτρι-
νον ὀβολὸν τὸν ἐν τοῖς δακτύλοις τοῦ σίρ Τζών.

«Τὸ λάθος σου εἶναι φυσικὸν, παιδίον μου. Ὁφθαλ-
μοὶ μάλλον συνειθισμένοι τῶν ἰδικῶν σου νὰ βλέπωσι
τὸ χρυσίον ἡδύναντο εὐκόλως νὰ ἀπατηθῶσιν. Ἐλθε
τώρα μαζύ μου καὶ εἰπέ μου τὰ κατὰ σέ, καὶ ποῦ
ἔμαθες νὰ ἦσαι τόσον τίμιος.»

Ὁ σίρ Τζών τὸν ἐπῆρε εἰς μικρὸν δωμάτιον παρα-
πλεύρως τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, καὶ τὸν ἠρώτησε
πολλά. Ἦτον ἀνὴρ ἐγνωσμένης ἀγαθότητος, ὅστις
πάντοτε ἐποίει πράξιν τινα δημοσίας ἢ ἰδιαιτέρας ἐ-
λεημοσύνης. Ἡ περίπτωσις τοῦ Δίκ ὅστις τῷ ἔφερε
ὅ,τι ὑπέθετεν ὅτι ἦτο μία λίρα δοθεῖσα κατὰ λάθος
τὸν συνεκίνησε μεγάλως. Ἐπρόσεξε μετ' ἐνδιαφέρον-
τος εἰς ὅ,τι τῷ εἶπε περὶ τοῦ Βάλτερς, ὅστις ἦτο
προδήλως χαρακτὴρ σπανίως ἀπαντῶμενος ἐν τῇ τά-
ξει τοῦ βίου του, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Δίκ νὰ τὸν εἴπῃ
νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τὸν ἴδῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἰς
ὠρισμένην ὥραν.

Ὅταν τὸν ἀπέλυσε τῷ ἔδωκε ἡμίσειαν κορόναν
καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Ὁ Δίκ δὲν ἠνόησε τί
ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τοῦτο, ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ ἀγαθοῦ τινος, καὶ ἀπῆλθεν, ὁ εὐτυχέστερος
τῶν μικρῶν παίδων τοῦ Λονδίνου.

Εἶχε τοσαῦτα νὰ εἴπῃ τῷ γέροντι Βάλτερς ὥστε
μὲν ἐγίνωσκε πόθεν ν' ἀρχίσῃ. Ὁ γέρον νῦν χαριστή-
θη ν' ἀκούσῃ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Δίκ ὑπέστησαν τὸ πῦρ
ὑπὸ ἰσχυρὰν δοκιμασίαν, καὶ ἠλπισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ
εὕρῃ φίλον ἐν τῷ σίρ Τζών ἐν τῷ χρόνῳ ἀκριβῶς ἐ-
κείνῳ ἐν ᾧ πλεῖστον ἐχρειάζετο.

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν ὁ Βάλτερς ἐξεσκόνισε τὸ ἐ-
πανωφόριόν του, ἐστίλωσε τὰ ὑποδήματά του, καὶ
διευθέτησε τὸν πῖλον τῆς κυριακῆς πρὶν ἢ ἐκκινήσῃ
διὰ τὴν πλατεῖαν Γρόδεννωρ. Σπανίως οὗτος ἐπήγαι-

νεν εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων καὶ τοὶ ἐν ἡμέραις
ἀπελθούσαις τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἦσαν σχεδὸν καθ'
ὀλοκληρίαν μεταξύ αὐτῶν.

Ὁ σίρ Τζών τὸν ἐδέξατο εὐμενέστατα μάλιστα
καὶ μετὰ σεβασμοῦ, διότι ὅ,τι εἶπεν ὁ Δίκ τὸν ἐπλή-
ρωσε θαυμασμοῦ. Ὁ Βάλτερς τῷ εἶπε περὶ τοῦ ἀ-
θλίου οἴκου τοῦ Δίκ, καὶ περὶ τοῦ λυπηροῦ παραδείγ-
ματος τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς του καὶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι
τῆς αὐλῆς τοῦ Ῥάαν δίδουσιν αὐτῷ. Ἐμνημόνευσε
περὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς τὰ ἄνθη, ἧτις ἔφερον αὐ-
τὸν νὰ περιπλανᾶται σταθερῶς περὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ
Κόβεντ Garden, οὕτω δὲ ἐπέσυρε τὴν προσο-
χὴν του.

«Εἰς σὰς λοιπὸν,» εἶπεν ὁ σίρ Τζών ὁ μικρὸς οὗ-
τος ὀφείλει τὴν πρώτην ἀρχὴν ἧτις ἔφερον αὐτὸν ἐν-
ταῦθα χθὲς μὲ τὴν ὑποτιθεμένην λίραν.

«Ὀλίγα ἡδυνήθην νὰ πράξω δι' αὐτόν,» ἀπήντη-
σεν ὁ γέρον, «ἀλλ' ὁ Θεὸς νῦν λόγησε τὸν μικρὸν ἐ-
κείνον, καὶ αὐτὸς ἔδωκε εἰς αὐτόν τρυφερὸν, εὐδίδα-
κτον νοῦν, καὶ εὐγνώμονα καὶ ἀγαπῶσαν καρδίαν.
Ἄλλ' ἐπιθυμῶ ὅπως εἰ δυνατόν ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τῆς
κακῆς ἐκείνης αὐλῆς τοῦ Ῥάαν, ὅπου ὑπάρχουσι μέ-
θυσοι ἄτιμοι ἄνθρωποι, καὶ οἱ γονεῖς του οὐδόλως ἀ-
ξίζουσιν εἰς αὐτόν.

«Θ' ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκεῖ, καλὲ μου γέρον,» ἀπῆν-
τησεν ὁ σίρ Τζών. «Θὰ σκεφθῶ πάλιν καὶ θὰ σὲ ἐ-
πανίδω. Ὑποθέτω ὅτι οἱ γονεῖς του δὲν θὰ ἔχωσιν
ἀντίρρησην εἰς οἷονδῆποτε σχέδιον διὰ τὸ καλὸν τοῦ
παιδός.»

«Οὐχί, σίρ Τζών, οὐδόλως φροντίζουσι περὶ αὐτοῦ
τὸν ἀφίνουσι νὰ παίζῃ καὶ νὰ περιφέρεται κατὰ βού-
λησιν. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐχαίροντο πολὺ νὰ ἀπαλλα-
χθῶσιν αὐτοῦ.»

«Πιστεύεις ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ ἀνατραφῇ ὡς κη-
πουρός;» ἠρώτησεν ὁ σίρ Τζών. «Ἐπειδὴ τόσον ἐπι-
θυμῇ τὰ ἄνθη, νομίζω ὅτι αἱ τάσεις του θὰ ἦναι
πρὸς τὸ μέρος τοῦτο.»

«Θὰ ἦναι ἀκριβῶς ὅ,τι θὰ τῷ ἀρέσκῃ,» εἶπεν ὁ
Βάλτερς. «Ὁ νέος ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη ἐμμανῶς. Τὸ πρῶ-
τον τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη χθὲς ὅτε τῷ ἔδωκατε ἡμί-
σειαν κορόναν ἦτο νὰ δαπανήσῃ ἐν σελίνιον ἐξ αὐτῆς
καὶ ν' ἀγοράσῃ φυτὸν ῥοδιᾶς διὰ τὸ παράθρονον μου.
Ὁ παῖς ἤθελε νὰ μοὶ δώσῃ τι ὥστε ἡγόρασεν ὅ,τι
ἡγάπα αὐτὸς πλεῖστον.»

«Λοιπὸν Βάλτερς ὑπῆρξες ἀληθὲς φίλος εἰς τὸν
παῖδα τοῦτον, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογῇ διὰ τοῦτο·
οὗτος θέλει εἶναι ὑπὸ τὴν φροντίδα μου νῦν, καὶ θέλω
προσπαθῆσαι καὶ ἀκολουθήσαι τὸ καλὸν ἔργον τὸ ὁ-
ποῖον ἤρχισα. Ἐχὼ σχέδιον εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ὁ-
ποῖον ἐὰν τελειωθῇ θέλει, νομίζω, εἶναι σύμφωνον
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σου διὰ τὸν μικρὸν σου φίλον.
Ἐρχεσαι τὴν ἐρχομένην Δευτέραν ἐδῶ καὶ φέρεις τὸν
Δίκ μετὰ σοῦ; τότε ἐλπίζω ὅτι θέλω διευθετηθῇ τὰ
πράγματα.»

Ὁ σίρ Τζών ἦτον ἀγαθὸς καὶ εὐπροσήγορος. Ὁ

ταν ὁ Βάλτερς καὶ ὁ Δικ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γρόθενωρ κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον ἠρώτησε τὸν παῖδα ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ νὰ μάθῃ τὴν κηπουρικὴν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἀνθέων. Τοῦ Δικ τὸ πρόσωπον ἀνέλαμψεν ἐκ χαρᾶς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀνάγκη νὰ ἐκφράσῃ τὴν συναίνεσίν του διὰ λόγων.

« Ἐχω δραστηριώτατον ἀρχικηπουρὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ μου οἰκίᾳ, » εἶπεν ὁ σὺρ Τζῶν, « καὶ ἔγραψα εἰς αὐτὸν περὶ σοῦ. Ἐχει δύο ἢ τρεῖς νέους ὑπ' αὐτόν, ἀλλὰ λέγει ὅτι δύναται νὰ τοποθετήσῃ καὶ ἕτερον, οὕτω προτείνω νὰ σὲ στείλωμεν νὰ ἦσαι ὑπὸ τὴν φροντίδα του. Θέλω σὲ διατρέφει ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἦσαι καλὸς παῖς, καὶ προσπάθῃς νὰ εὐαρεστήσῃς αὐτὸν διὰ τῆς προσοχῆς καὶ φιλοπονίας σου, εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἦσαι εὐτυχέστατος μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του· ἐν δὲ τοῖς κήποις θέλεις εὐρεθῇ ἐν μέσῳ τῆς ἀφθονίας τῶν φλίων σου ἀνθέων. » Ὁ σὺρ Τζῶν εἶτα ἔδωκε τῷ Βάλτερς χρήματα μετὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀγοράσῃ δύο ἐνδυμασίας διὰ τὸν Δικ καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα, καὶ τὰ ἐζήτησε νὰ διευθετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τῶν γονέων του.

Τοῦ θέρους ἐπερχομένου ἡ οἰκογένεια ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ ὁ Δικ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Δένχαμ, ἐξοχικὴν ἐπαυλιν τοῦ σὺρ Τζῶν, μετὰ τινων ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν λοιπῶν.

Δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Δικ νὰ εἴπῃ πολλὰ εἰς εὐχαρίστησιν ἡ καρδίᾳ του ἦτο παραπολὺ πλήρης καὶ ἦτο καταζαλισμένος ἐκ τῶν νέων του ἐλπίδων. Ἀλλ' ὁ Βάλτερς ὅστις δὲν ἦτον ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος ὁμίλησε δι' αὐτόν. Ὅταν ἀνεχώρησαν τῆς οἰκίας καὶ κατήρχοντο τὴν πλατεῖαν, ὁ Βάλτερς εἶπεν·

« Δικ, δοκιμάσεις τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔγραψες χθὲς εἰς τὸ βιβλιάριόν σου ὅτι « ἡ τιμιότης εἶναι ἡ ἀρίστη πολιτικὴ. »

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΘΑΡΡΟΣ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ

Ὁ γέρον θείος μας Ἰάκωβος ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν τῆς μεγάλης ἐστίας θεωρῶν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων τοὺς καιομένους ἐν αὐτῇ, καὶ ἤκουε τὰ βήματα τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ τῆς ἀνεψιάς του οἵτινες ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ σχολείου.

Τὰ τέκνα ἡγάπων πολὺ τὸν θείον Ἰάκωβον καὶ οὐδέποτε ἦσαν εὐτυχεῖς τόσο παρ' ὅταν ἤκουον αὐτὸν διηγούμενον ἱστορίας.

Ὁ γέρον Ἰάκωβος ἔζησε πολὺν χρόνον εἰς μεμακρυσμένης χώρας, καὶ ἠδύνατο νὰ διηγῇται πολλὰ καὶ παράδοξα περὶ τῶν τόπων τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθη.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ γέρον Ἰάκωβος ἐφαίνετο λίαν σύννους ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον διότι μετ'

οὐ πολὺ ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ τὰ παιδία ἔδραμον πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν χαιρετήσωσι περιπαθῶς καὶ καθίσαντα παρ' αὐτῷ λέγει ἡ Φάννη·

— Δὲν μᾶς λέγεις τίποτε ἀπόψε;

— Ναι, κάμετέ μας τὴν χάριν, προσέθηκεν ὁ Φριδερίκος, καμμίαν ἱστορίαν μάχης.

Ὁ γέρον Ἰάκωβος ἐμειδίασε καὶ εἶπεν·

— Θᾶ σᾶς εἴπω μίαν ἱστορίαν ποῦ δὲν τὴν ἀκούσατε ἀκόμη! θὰ ἰδῇτε πῶς εἰς ἡλικίαν ἐνδεκα ἐτῶν κατεδιώχθη παρ' ἐχθροῦ, καὶ πῶς ἐτρόμαξα παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῶ διότι δὲν ἤμην γενναῖος τότε, καὶ πῶς ὅμως ἐπὶ τέλους ἐστράφη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μου, τὸν κατεδίωξα καὶ ἔφερον τὸν πόλεμον μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου του.

— Σὺ, σὺ μόνος! ἐρώναζον συγχρόνως τὰ δύο παιδία.

— Ναι ἀγαπητοί μου, ἐγὼ ὁλόμονος, εἶπεν ὁ γέρον. Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον, καὶ ἄφετέ με νὰ σᾶς διηγῇ τὴν ἱστορίαν μου·

« Ὅταν ἤμην παιδίον, εἶχον ἓνα θεῖον ὅστις εἶχε μεγάλην ἀγροτικὴν ιδιοκτησίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέρωσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, οἱ γονεῖς μου, νομίζοντες ὅτι θὰ μοι ἔκαμνε πολὺ καλὸν νὰ διέλθω ὀλίγας ἐβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχὴν, μεῖς ἐστεῖλαν πρὸς αὐτόν. Περιττὸν νὰ εἴπω πόσον νῦχαριστούμην ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, καὶ τῆς εὐχαρίστου πνοῆς δροσερᾶς αὔρας καὶ τῶν διασκεδάσεων τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

Μίαν ἡμέραν, γείτων τις ἔφερεν ὠραῖον ἰνδικὸν πετεινὸν καὶ δύο ἰνδικὰ ὀρνίθας τὰς ὁποίας ὁ θεῖός μου εἶχεν ἀγοράσει ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, καὶ τὰ ὁποία ἔθνηκαν μετὰ ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ ὀρνιθῶνι. Τὴν ἐπαύριον πρωτὰν ἐπῆγα, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, νὰ ζητήσω ἰῶα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ νὰ δώσω τροφὴν εἰς τὰ ὀρνίθια, ὅταν ὁ μέγας ἰνδικὸς πετεινὸς με εἶδε, καὶ νομίζων ἀναμφιβόλως ὅτι ἤμην ξένος, ἐφούσκωσε τὰ πτερὰ καὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἐκβάλλων κραυγὴν ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου. Ἐτρόμαξα τόσο ὥστε κατ' ἀρχὰς ἔστην ἀκίνητος· ἔπειτα ἔλαβα ὀλίγον θάρρος καὶ ἤρχισα νὰ ὑποχωρῶ. Ἀλλ' εὐρέθην κλεισμένος μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ ἐχθροῦ μου. Ἐφοβήθην τόσο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅσον δὲν ἐφοβήθην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ ἰνδιάνος με ἐκύτταξε μετὰ μαγνίας, καὶ ἐγὼ τὸν ἐθεώρουν ἐπίσης μετὰ φρίκης. Ἀλλ' ἀμέσως ἤκουσα ἐκτὸς τοῦ ὀρνιθῶνος γέλωτα καὶ φωνὴν κρᾶζουσαν « θάρρος παιδίον μου! ὁ ἰνδιάνος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μέγας ὀκνηρὸς! » Οἱ λόγοι οὗτοι μοι ἔδωκαν νέαν δύναμιν ἔσुरα ἀμέσως τὸ μανδύλιόν μου καὶ ἐκτύπησα τὸν ἐχθρόν μου κραυγάζων ὅσον ἡδυνάμην δυνατώτερα. Ὁ ἰνδιάνος δὲν ἐπερίμεινε δευτέρον κτύπημα, ἐστράφη ὅλως διόλου καταβεβλημένος, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ ὀρνιθῶνος.